

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 13C/539/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115234247
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Svediaková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2019:5115234247.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Beátou Svediakovou v spore žalobcu : T. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. M. XXXX/XX, Ž., práv. zast. : Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 13, 010 01 Žilina, proti žalovanému : Slovenská republika, zast. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, o zaplatenie 11.998,43 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Konanie v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10.000 eur od 19.05.2015 do zaplatenia z a s t a v u j e.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 766,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 26.05.2015 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a.

IV. Žalovanému proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 30.11.2015 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.998, 43,- eur titulom náhrady trov obhajoby, ktoré vynaložil v trestnom konaní, ktoré sa proti nemu viedlo a sumu 10.000,- eur titulom nemajetkovej ujmy spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne od 19.05.2015 do zaplatenia a povinnosť nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že mu bola spôsobená škoda pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím vydaným v priebehu trestného konania, a to podaním obžaloby a neskôr podaním odvolania proti oslobodzujúcemu rozsudku. Uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Žilina - východ č.j. ČVS: ORP - 2577/ZV - ZA - 2008 zo dňa 04.09.2008 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu a následne mu bolo vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví spáchaný formou spolupáchateľstva podľa , a to Uznesením vyšetrovateľa OR PZ, ÚJKP Žilina č.j. ČVS :ORP - 1031/OVK- ZA - 2008 zo dňa 05.02.2008. Dňa 09.10.2009 prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina pod č.j. 3Pv 900/08 - 18 podal na žalobcu obžalobu pre vyššie uvedený prečin ublíženia na zdraví spáchaný v spolupáchateľstve, ktorého sa mal žalobca ako obvinený dopustiť so spoluobvineným U. C., nar. XX.XX.XXXX. Okresný súd Žilina po vykonanom dokazovaní Rozsudkom č.k. 34T/149/2009 zo dňa 27.03.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 21.08.2014 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/82/2014 - 431 zo dňa 21.08.2014, oslobodil žalobcu (spolu s obv. U. C.) spod obžaloby, pre skutok uvedený v obžalobe, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní - žalobca a spoluobvinený U. C.. Proti rozsudku okresného súdu podal okresný prokurátor OP Žilina odvolanie, ktoré doplnil dňa 19.05.2014 písomným odôvodnením s tým, že sa nestotožňuje

s rozhodnutím súdu. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 3To/82/2014 - 431 zo dňa 21.08.2014 odvolanie prokurátora zamietol, pretože nezistil dôvodnosť odvolania a s napadnutým rozsudkom okresného súdu sa stotožnil, a preto v podrobnostiach naň odkázal. V súvislosti s trestným konaním žalobcovi vznikla ujma - skutočná škoda spočívajúca v zaplatených trovách obhajoby vo výške 1.998,43,- eur. Tiež mu vznikla nemajetková ujma, ktorú si uplatňuje vo výške 10.000,- eur, a to tým, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia pri výkone verejnej moci, bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, čo malo negatívny dopad na jeho osobný, pracovný a spoločenský život, a tiež bolo zasiahnuté do jeho dobrej povesti, musel pod tlakom trestného stíhania vzdať zamestnania, pričom pracoval ako samostatný strážny úseku strážnej a eskortnej činnosti oddelenia ochrany a obrany Ústavu na výkon väzby v Žiline. Zároveň jeho povesť utrpela aj u ďalších zamestnávateľov, napr. GAROMONT, s.r.o., T. S., LUMA TRANS, s.r.o. X., mal problémy nájsť si zamestnanie, uplatniť sa v spoločnosti a zabezpečiť si tak príjem pre seba a svoju rodinu, čo spôsobovalo problémy v rodine, v osobnom živote a zasiahlo do jeho psychického stavu. Pociťoval ujmu na svojej cti a bola ohrozená jeho vážnosť v spoločnosti. Žalobca listom zo dňa 19.12.2014 žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 19.05.2015 oznámila právnemu zástupcovi žalobcu, že žiadosť o náhradu škody neprerokuje a zotrváva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, že úvaha o zodpovednosti GP je absurdná, škoda nebola spôsobená prokuratúrou.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 10.02.2016 (č.l. 56) uviedol, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva a navrhuje žalobu zamietnuť, nakoľko žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody od obžaloby Okresnej prokuratúry v Žiline sp. zn.: 3Pv 900/08 zo dňa 09.10.2009 a od odvolania proti prokurátora zo dňa 27.03.2014, pričom ani obžaloba ani odvolanie prokurátora nie sú rozhodnutím orgánu verejnej moci. Ďalej žalovaný vo vyjadrení namietal správnosť vyčíslenia uplatnených trov obhajoby, a tiež namietal dôvodnosť uplatneného nároku aj v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že žalobca tento nárok nepreukázal, neprodukoval žiadne dôkazy na svoje tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy.

4. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 13C/539/2015-71 zo dňa 11.04.2011. S poukazom na právnu úpravu zákona č. 514/2003 Z.z. konštatoval, že žalobca za nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, od ktorého odvodzoval uplatnený nárok na náhradu škody označil obžalobu prokurátora a odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku. Keďže obžaloba ani odvolanie nie sú rozhodnutím orgánu verejnej moci, žalobu v celom rozsahu zamietol so záverom, že žalobca nepreukázal základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existenciu nezákonného rozhodnutia. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že pokiaľ právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 11.04.2017 uviedol, že za nezákonné rozhodnutie považuje aj uznesenie o vznesení obvinenia, resp. aj rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti proti tomuto uzneseniu, ide o zmenu žaloby, nakoľko v zmysle § 140 ods. 2 CSP je zmenou žaloby i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení v žalobe, pričom zdôraznil, že takáto zmena žaloby musí byť vyhotovená písomne. Žalobca však zmenu žaloby neučinil písomne, preto súd na ňu neprihliadal. Navyše, podľa § 16 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. Zo žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody však vyplýva, že žalobca ako titul, na základe ktorého sa nároku na náhradu škody domáha označil (rovnako ako v žalobe) obžalobu a odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods.1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko mal žalovaný vo veci plný úspech, priznal mu súd proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, uznesením č.k.10Co/310/2017 - 985 zo dňa 31.01.2018, právoplatným dňa 28.02.2018, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Vyslovil pritom, že je opodstatnenou odvolacia námietka založená na argumentácii o právnej relevancii inštitútu obžaloby prokurátora z pohľadu vzniku/založenia zodpovednostného vzťahu upraveného zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Hoci totiž formálne obžaloba nie je obsiahnutá vo výpočte spôsobov rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní (t.j. i prokurátora), právnu doktrínu (potri napr. Čentéš, J. a kol. Trestný poriadok.

Veľký Komentár. Eurokodex. Bratislava. 2014, resp. Minárik, Š. a kol, Komentár k Trestnému poriadku, ASPI), je však (obžaloba) definovaná ako iná forma rozhodnutia (sui generis) - ako správne tvrdí odvolateľ. Nadväzne možno z hľadiska hypotézy § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. priznať oslobodeniu spod obžaloby vo vzťahu k obžalobe rovnaké účinky, aké vyvodila aplikačná prax vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia (t.j. že obžaloba je nezákonným rozhodnutím i bez jej osobitného zrušenia pre nezákonnosť). Tiež odvolací súd vyslovil, že v súvislosti s postupom okresného súdu, ktorý sa na pojednávaní konanom dňa 11.4.2017 nezaoberal prednesom žalobcu (z dôvodu, že podanie nepredložil písomne), ktorý považoval za zmenu žaloby (na základe ktorej zmeny za nezákonné rozhodnutie malo byť považované už uznesenie o vznesení obvinenia), odvolací súd poukazuje na výklad obsiahnutý v publikácii Števček, M. a kol. Civilný Sporový poriadok. Komentár. 2016. C.H. Beck, str. 447 a 514, v zmysle ktorého (výkladu) zmena žaloby môže byť vykonaná aj ako prednes strany na pojednávaní. Aj v prípade pripustenia zmeny žaloby je však nevyhnutné zohľadniť, aký nárok bol žalobcom uplatnený v rámci predbežného prejednaní nároku (t.j. či len za obdobie po podaní obžaloby), následne len ten môže byť (za splnenia ďalších podmienok) priznaný (v prevyšujúcom rozsahu môže byť žaloba v prípade pripustenia jej zmeny zamietnutá). Ďalej odvolací súd vyslovil, že pokiaľ okresný súd svoje rozhodnutie založil na opačnom konštatovaní (a to že obžaloba nie je rozhodnutie), pričom tento svoj určujúci/zásadný záver žiadnym spôsobom neodôvodnil a súčasne nesprávne vyhodnotil formálne podmienky dispozičného úkonu žalobcu, sú naplnené dôvody na zrušenie jeho rozhodnutia v zmysle § 289 ods.1 písm. b) CSP. Uložil preto súdu prvej inštancie v ďalšom postupe opätovne posúdiť uplatnený nárok v súlade s odvolacím súdom naznačenou právnou kvalifikáciou a sformulovať preskúmateľné právne posúdenie veci. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení ďalej konštatoval, že v prípade, ak by predmetom konania ostalo len obdobie po podaní obžaloby, nastupuje pochopiteľne otázka - pokiaľ samotný žalobca viaže vznik nezákonného stavu až na podanie obžaloby - od ktorého momentu je možné priznať uplatnenú náhradu škody, a to či už za požadované úkony právnej služby (t.j. či len za tie, ktoré boli poskytnuté po podaní obžaloby) ako i nemajetkovej ujmy (t.j. kedy vlastne k jej vzniku došlo).). Súčasne uložil súdu prvej inštancie rozhodnúť o trovách prvoinštančného ako i odvolacieho konania.

7. V ďalšom konaní súd postupoval v zmysle povinností uložených mu odvolacím súdom byť viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v otázke, že obžaloba je rozhodnutím orgánu verejnej moci a v otázke, že zmena žaloby môže byť vykonaná aj ako prednes strany na pojednávaní.

8. Z obsahu zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vyvodil, že ani odvolací súd nezapochyboval o tom, že odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku nie je rozhodnutím orgánu verejnej moci vydaným pri výkone verejnej moci, keďže k tejto otázke odvolací súd v zrušujúcom uznesení nezaujal žiadne stanovisko a nevyslovil žiadny právny názor. Súd prvej inštancie tak aj v ďalšom konaní zotrval na svojom právnom názore, že odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku nie je rozhodnutím orgánu verejnej moci vydaným pri výkone verejnej moci. Zároveň tak prisvedčil právnej argumentácii žalovaného, ktorý tiež bol toho právneho názoru, že odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku nie je rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci.

9. Súd v ďalšom konaní primárne (a opätovne) posudzoval obsah prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 11.04.2017. Prednes právneho zástupcu žalobcu na tomto pojednávaní totiž obsahovo nekorešpondoval so skutkovým vymedzením žaloby, ktorým je súd viazaný. Na pojednávaní konanom dňa 11.04. 2017 na jasne formulovanú otázku súdu, či žalobca považuje za nezákonné rozhodnutia obžalobu a odvolanie proti oslobodzujúcemu rozsudku tak ako to skutkovo vymedzil v žalobe, právny zástupca žalobcu uviedol, že za nezákonné rozhodnutia žalobca okrem obžaloby a odvolania prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku považuje aj uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

10. Podľa § 140 ods. 2 Civilného sporového poriadku, je zmenou žaloby i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení v žalobe.

11. Podľa § 143 ods.1 Civilného sporového poriadku, súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

12. Zo skutkového vymedzenia žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v žalobe ako titul na základe ktorého sa domáhal nároku na náhradu škody označil obžalobu a odvolanie prokurátora

proti oslobodzujúcemu rozsudku. To, že žalobca za nezákonné rozhodnutia vydané pri výkone verejnej moci považoval obžalobu prokurátora a odvolanie prokurátora proti odsudzujúcemu rozsudku nespochybniteľne vyplýva aj z obsahu žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ako je už vyššie uvedené, na pojednávaní konanom dňa 11.04.2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že za nezákonné rozhodnutia považuje žalobca okrem obžaloby a odvolania prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku, aj uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Nespochybniteľne teda ide o podstatné doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení v žalobe. Súd tak s poukazom na citované ust. § 140 ods.2 a § 143 ods.1 Civilného sporového poriadku zmenu žaloby prednesenú žalobcom na pojednávaní dňa 11.04.2017 uznesením, ktoré vyhlásil na tomto pojednávaní za prítomnosti strán sporu nepripustil, pretože výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

13. Žalobca aj v ďalšom konaní zotrval na žalobe v celom rozsahu, nad rámec skutočností a argumentov prednesených v pôvodnom konaní žalobca v ďalšom konaní žiadne nové skutočnosti či argumenty, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie súdu o veci samej, neuviedol.

14. Žalovaný vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že zotráva na svojich písomných a ústnych vyjadreniach a na svojej pôvodnej argumentácii, že obžaloba ani odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku samé o sebe nie sú rozhodnutiami orgánov verejnej moci, a preto nemôžu byť spôsobilým titulom pre uplatnený nárok na náhradu škody. Ďalej vo vzťahu k tomuto nároku žalovaný uviedol, že tento nárok žalobca navyše ani nepreukázal. Tiež poprel skutkové tvrdenia žalobcu v tom smere, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti a uviedol i to, že všetky tvrdenia žalobcu týkajúce sa nemajetkovej ujmy sú len tvrdeniami, ktoré žalobca v konaní nepreukázal, ani v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy.

15. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu trov obhajoby, žalovaný odkázal na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 10.02.2016 (č.l. 56), v ktorom žalovaný uviedol, že namieta výšku požadovanej náhrady účelne vynaložených trov konania, ktoré mali žalobcovi vzniknúť v trestnom konaní. Žalovaný pritom poukázal na to, že advokátovi nie je možné priznať odmenu a režijný paušál za úkon - prevzatie vecí vrátane prvej porady s klientom dňa 12.02.2009 (57,97 eur + 6,95 eur spolu 64,90) eur, nakoľko jeho vykonanie nebolo preukázané. S poukazom na znenie ustanovenia § 14 ods.1 písm. a/ vyhlášky o odmenách advokátov za úkon právnej služby nemožno považovať len prevzatie a prípravu obhajoby v zmysle spísania splnomocnenia na zastupovanie v trestnej veci a oboznámenia sa so spisom. Súčasne je potrebné splniť ďalšiu podmienku uvedenú v tomto ustanovení, t.j. vykonať ďalší úkon s cieľom vytvoriť reálne predpoklady pre zabezpečenie práv obvineného v rámci povinnej obhajoby - prvú poradú s obvineným. Prevzatie a príprava obhajoby spolu s prvou poradou s obvineným teda v zmysle výslovného znenia vyhlášky predstavujú jeden úkon. Z uvedeného vyplýva, že k tomuto úkonu prináleží taktiež neoddeliteľné uskutočnenie prvej porady s klientom, ktorú žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a jej vykonanie nie je zaznamenané ani v spise, uskutočnenie prvej porady nevyplýva ani zo zápisnice o výsluchu obvineného. Len za predpokladu aj uskutočnenia prvej porady možno hovoriť o úkone právnej pomoci podľa § 14 ods.1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. a ustanovenému obhajcovi možno priznať odmenu a následne aj režijný paušál. Nemožno však opomenúť skutočnosť, že pri uplatňovaní trov obhajoby ustanoveným obhajcom nepostačuje iba uvedenie, že k prvej porade s obvineným došlo prípadne aj s označením dátumu jej vykonania, ale vykonanie tohto úkonu je potrebné náležite preukázať (napr. predložením písomného záznamu o vykonaní porady s podpisom obvineného alebo odkazom na konkrétny záznam v spise o vykonaní prvej porady). V danom prípade nebolo žiadnym spôsobom preukázané vykonanie prvej porady s obvineným a za tejto situácie nedošlo k splneniu podmienok podľa § 14 ods.1 písm. a/ vyhlášky, teda nie je možné hovoriť o úkone právnej pomoci podľa tohto ustanovenia, a preto žalobcovi nie je možné priznať odmenu a režijný paušál za ním uplatnený úkon. Žalovaný v označenom vyjadrení ďalej uviedol, že advokát žalobcu ako obvineného obhajobu prevzal, pripravil sa a radil sa s klientom dňa 12.02.2009, pričom z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že plnomocnenstvo bolo spísané advokátom dňa 11.05.2009 a vyšetrovateľovi PZ bolo predložené až dňa 14.05.2009, čo je v rozpore s tým, čo tvrdí žalobca. Rovnako nie je možné priznať poradú obhajcu s klientom a režijný paušál zo dňa 16.10.2009 (57, 97 eur + 6,95 eur spolu 64,90 eur) a zo dňa 06.06.2014 (60,11 eur + 7,21 eur spolu 67, 32 eur), nakoľko žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal zrealizovanie tohto úkonu. Žalobcovi tiež nie je možné priznať odmenu v plnej výške, tak ako to žalobca žiadal za úkony - návrh na vykonanie dokazovania zo dňa 27.10.2009 (57,97 eur + 6,95 eur spolu 64,90 eur) a návrh na vykonanie

dokazovania zo dňa 04.03.2009 (65,08 eur + 7,81 eur spolu 72,89 eur), nakoľko ide o situáciu upravenú v ust. § 14 ods.3 písm. a/ vyhlášky ako návrh na zabezpečenie dôkazu. V takomto prípade totiž možno priznať v súlade s cit. ustanovením vyhlášky odmenu vo výške jednej polovice zo základnej sadzby tarifnej odmeny a režijný paušál, t.j. 28,96 eur + 6,95 eur spolu 35,91 eur a za ďalší úkon 32,54 eur + 7,81 eur spolu 40,35 eur.

16. Súd vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby dospel k záveru, že žalobca si v danom spore uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z. , ktorá mu podľa jeho tvrdení mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci v období po podaní obžaloby, t.j. po dni 09.10.2009, ktorého dňa podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina pod č.j. 3Pv 900/08 - 18 na žalobcu obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví spáchaný v spolupáchateľstve.

17. Ani v ďalšom konaní nebolo sporné, že Uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Žiline, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odbor justičnej polície č.j ČVS: ORP - 2577/ZV - ZA - 2008 zo dňa 04.09.2008 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného za prečin ublíženia na zdraví spáchaný formou spolupáchateľstva. Dňa 09.10.2009 prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina pod č.j. 3Pv 900/08 - 18 podal na žalobcu obžalobu pre vyššie uvedený prečin ublíženia na zdraví spáchaný v spolupáchateľstve, ktorého sa mal žalobca ako obvinený dopustiť so spoluobvineným U. C.. Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 34T/149/2009 zo dňa 27.03.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 21.08.2014 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/82/2014-431 zo dňa 21.08.2014, oslobodil žalobcu spod obžaloby, pre skutok uvedený v obžalobe, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní - žalobca a spoluobvinený U. C.. Proti rozsudku okresného súdu podal okresný prokurátor OP Žilina odvolanie, ktoré doplnil dňa 19.05.2014 písomným odôvodnením s tým, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 3To/82/2014-431 zo dňa 21.08.2014 odvolanie prokurátora zamietol, pretože nezistil dôvodnosť odvolania a s napadnutým rozsudkom okresného súdu sa stotožnil, a preto v podrobnostiach naň odkázal. Tiež bolo nesporne preukázané, že žalobca listom zo dňa 19.12.2014 žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 19.05.2015 oznámila právnenému zástupcovi žalobcu, že žiadosť o náhradu škody neprerokuje a zotráva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, že úvaha o zodpovednosti GP je absurdná, keďže škoda nebola spôsobená prokuratúrou.

18. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

19. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom

20. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

21. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

22. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku, alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

23. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde

môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

24. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

25. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

26. Podľa § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na : a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

27. Podľa § 18 ods.1 zákona č.514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. (1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

28. Podľa § 18 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a)

29. Podľa § 18 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

30. Podľa § 9 ods.1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

31. Podľa § 9 ods.2 cit., základná sadzba tarifnej odmeny sa môže znížiť alebo zvýšiť v prípadoch uvedených v tejto vyhláške.

32. Podľa § 14 ods.1cit. vyhl., odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej, c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom, 4) na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny, d) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, e) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

33. Podľa § 14 ods.3 cit. vyhl., odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) návrh na zabezpečenie dôkazu, b) odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu, c) návrhy a

sťažnosti vo veciach, o ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadaní, okrem návrhu na obnovu konania, d) účasť na verejnom zasadaní, ak nejde o odvolanie alebo obnovu konania.

34. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu trov obhajoby, žalobca si tento nárok uplatnil podľa listiny označenej ako „Vyčíslenie trov obhajoby“ zo dňa 16.09.2014 (č.l. 24).

35. Súd priznal žalobcovi náhradu trov obhajoby za úkony právnej služby, ktoré obhajcom boli poskytnuté v období po podaní obžaloby, ktorú podal prokurátor na Okresný súd Žilina dňa 09.10.2009, a to preto, že podľa skutkového vymedzenia žaloby si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z. , ktorá mu podľa jeho tvrdení mala vzniknúť podaním obžaloby.

36. Súd priznal žalobcovi náhradu trov obhajoby za úkon označený v listine „Vyčíslenie trov obhajoby“ zo dňa 16.09.2014 pod bodom 18. ako návrh na dokazovanie zo dňa 27.10.2009, avšak iba vo výške 35,91 eur, nakoľko žalobcovi nie je možné priznať odmenu v plnej výške, teda vo výške 64,90 eur tak ako to žalobca žiadal, nakoľko ide o situáciu upravenú v ust. § 14 ods.3 písm. a/ vyhlášky ako návrh na zabezpečenie dôkazu. V takomto prípade totiž možno priznať v súlade s cit. ustanovením vyhlášky odmenu vo výške jednej polovice zo základnej sadzby tarifnej odmeny a režijný paušál, t.j. 28,96 eur + 6,95 eur spolu 35,91 eur. Ďalej súd priznal žalobcovi náhradu trov obhajoby za úkon označený v predmetnej listine pod bodom 19. ako návrh na dokazovanie zo dňa 04.03.2013, avšak iba vo výške 40,35 eur, nakoľko žalobcovi nie je možné priznať odmenu v plnej výške, teda vo výške 72,89 eur tak ako to žalobca žiadal, nakoľko ide o situáciu upravenú v ust. § 14 ods.3 písm. a/ vyhlášky ako návrh na zabezpečenie dôkazu. V takomto prípade totiž možno priznať v súlade s cit. ustanovením vyhlášky odmenu vo výške jednej polovice zo základnej sadzby tarifnej odmeny a režijný paušál, t.j. 32,54 eur + 7,81 eur spolu 40,35 eur. Ďalej súd priznal žalobcovi náhradu trov obhajoby za úkon označený v predmetnej listine pod bodom 21. ako vyjadrenie k odvolaniu prokurátora 09.06.2014 vo výške 67,32 eur, nakoľko účelné vynaloženie trov obhajoby za tento úkon právnej služby v uplatnenej výške žalovaný nepoprel, ani nenamietal. Tiež súd priznal žalobcovi náhradu trov konania za účasť na hlavných pojednávaniach pred Okresnom súdom Žilina, ktoré sa konali v dňoch 25.11.2010 od 9.00 do 11.00, 25.11.2009 od 11.00 do 11.49, 25.01.2011, 28.01.2011, 22.02.2011, 04.03.2011, 25.10.2012, 01.02.2013 a za účasť na pojednávaní na Krajskom súde v Žiline konanom dňa 21.08.2014, v celkovej výške za všetky tieto úkony 622,70 eur, nakoľko účelné vynaloženie týchto trov obhajoby za tieto úkony právnej služby v uplatnenej výške žalovaný nepoprel, ani nespochybnil. Celkom teda súd priznal žalobcovi náhradu účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 766,28 eur (35,91 eur + 40,35 eur+ 67,32 eur + 622,70 eur). Zároveň súd priznal žalobcovi, pokiaľ ide o tento čiastkový nárok, s poukazom na ust. § 517 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka popri plnení aj zákonný úrok z omeškania.

37. Súd nepriznal žalobcovi náhradu trov obhajoby v trestnom konaní za úkon označený v predmetnej listine pod bodom 17. ako porada s klientom 16.10.2009 (teda po podaní obžaloby) vo výške 64,90 eur. Žalovaný totiž namietal, že žalobca vykonanie tohto úkonu nepreukázal. Žalobcu tak zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie vykonania tohto úkonu. Žalobca však vykonanie tohto úkonu žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal.

38. Súd nepriznal žalobcovi náhradu trov obhajoby ani za úkony vykonané v období pred podaním obžaloby z dôvodov podrobne popísaných v odseku 16.

39. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, v tejto časti súd žalobu zamietol z nasledovných dôvodov : Súčasná právna úprava predmetného zodpovednostného vzťahu neobsahuje paušalizovanú náhradu škody na princípe automatického odškodňovania nemajetkovej ujmy. Naopak, právna úprava je založená na legitímnej požiadavke, že pokiaľ v dôsledku nesprávneho výkonu verejnej moci došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, táto má byť individuálne posúdená/priznaná v zmysle kritérií demonštratívne naznačených v § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. . Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci totiž nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom orgánu štátu. Existencia týchto podmienok musí byť

v súdnom spore bezpečne preukázaná, nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na vždy na žalobcovi ako poškodenej osobe.

40. Súd vychádzajúc z určujúcich hľadísk uvedených v predchádzajúcom odseku, konštatuje, že v danej veci žalobca pred súdom neuviedol žiadne konkrétne tvrdenia, na základe ktorých by následne súd mohol posúdiť uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to tak čo do jeho základu ako aj výšky. Žalobca totiž počas celého konania neprodukoval žiadne konkrétne tvrdenia, z ktorých by si súd mohol vytvoriť obraz o osobnosti žalobcu, o jeho majetkových pomeroch, jeho rodinných väzbách, pracovných možnostiach a príležitostiach, doterajšom živote a pod., a následne vyhodnotiť, či rozhodnutím orgánu verejnej moci došlo k zásahu do jeho osobnostnej sféry, a ak áno, v akej intenzite a s akými následkami pre žalobcu v jeho súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Žalobca si teda nesplnil základnú procesnú povinnosť uviesť podstatné konkrétne skutkové tvrdenia opodstatňujúce uplatnený nárok na nemajetkovú ujmu. Uvedený nedostatok konkrétnych skutkových tvrdení žalobcu opodstatňujúcich uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy znamená, že žalobca si nemohol splniť/nesplnil ani dôkaznú povinnosť nadväzujúcu na povinnosť tvrdenia (Čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku), čo nevyhnutne viedlo k zamietnutiu žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

41. Pre späťvzatie žaloby v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10.000 eur od 19.05.2015 do zaplatenia, súd s poukazom na ust. § 145 ods.2 Civilného sporového poriadku podľa ktorého, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej, konanie v tejto časti so súhlasom žalovaného zastavil.

42. O náhrade trov konania súd rozhodol na základe ust. § § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, v spojení s ust. § 256 ods.1 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Na čiastočnom zastavení konania v danej veci nesie procesné zavinenie žalobca. V zmysle zásady pomerného úspechu vo veci v spojení so zásadou procesného zavinenia na úplnom či čiastočnom zastavení konania, bol vo veci úspešný žalovaný, pričom jeho čistý úspech predstavuje 88%. Preto mu súd proti žalobcovi priznal náhradu trov konania v uvedenom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.